

Tato diplomová práce se zaměřuje na téma zásad uplatňovaných v řízení o přestupcích, především však na zásadu *ne bis in idem*, na kterou je tato práce zaměřena. Zásada *ne bis in idem* znamená, že v téže věci nemá být rozhodnuto dvakrát, neboť je všeobecně přijímáno, že takové dvojí potrestání se jeví jako nespravedlivé. Tato zásada nachází své uplatnění v řízení o trestním obvinění, a protože je pojem trestní obvinění dle Evropského soudu pro lidská práva autonomní, tedy má určitý objektivní obsah, zabýval jsem se předně interpretací tohoto pojmu. Aby se podle Evropského soudu pro lidská práva jednalo o trestní obvinění ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv, musí obvinění naplňovat tzv. Engel kritéria, která jsem se snažil váženému čtenáři přiblížit. Tato kritéria byla Evropským soudem pro lidská práva vytvořena v případě Engel a ostatní proti Nizozemí (1976), přičemž k jejich rozvinutí došlo před stejným soudem v případě Bendenoun proti Francii (1994). Tato kritéria jsou určující pro to, zda se jedná o trestní obvinění, a zda se tudíž v řízení musí uplatnit záruky garantované Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, především pak právo na spravedlivý proces, které je garantováno v článku 6 EÚLP.

Ve své diplomové práci jsem pracoval metodou analýzy, přičemž jsem analyzoval judikaturu soudů České republiky, především ale judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Představil jsem kořeny zásady *ne bis in idem* a její vývoj. Dále jsem v diplomové práci shrnul zásadní judikaturu v oblasti *ne bis in idem* a ukázal, že ani sám Evropský soud pro lidská práva neměl v otázce pojetí této zásady jasno, neboť někdy vyložil, že pojem totožnosti skutku má být vykládán *de facto*, jindy se zase přiklonil k pojetí totožnosti skutku jako skutku *de iure*.